

hører en Hr. William Petersen sen., Hr. Friis's Bevilling tilhører Hr. Svendsen, Hr. Thomsen spiller paa Hr. Warmings Bevilling, en Hr. Koefoed spiller paa Hr. Christophersens Bevilling, og Hr. Christophersen, der er Bevillingshaveren, er fallit og opfylder saaledes ikke Næringslovens almindelige Betingelser for at drive borgerlig Næring. Det gav for øvrigt Anledning til en Farce i Odense forleden Dag, idet man hæftede sig ved den Omstændighed, at Hr. Christophersen ikke var med ved Selskabet, hvad han nok aldrig er, og Hr. Koefoed var syg, og saa vilde man ikke tillade Selskabet at spille i Odense; men det ordnede sig efterhaanden, og det hele var jo ogsaa ganske latterligt. En Hr. Lerche spiller paa Fru Reinhardts Bevilling, formodentlig ogsaa en arvet Bevilling. Hr. William Petersen spiller paa en anden Petersens' Bevilling, Hr. Julius Jacobsen paa en Fru Spiers, Hr. Cortes spiller endnu i denne Sæson paa sin egen Bevilling, men en Hr. Walther skal have Bevillingen næste Aar og rejse med den. Hvis det bliver Tilfældet, bliver det kun Hr. Henriksen, der kommer til at rejse paa sin egen Bevilling. Saa er der endnu nogle Selskaber, som ingen Bevilling have. Det er tvivlsomt for den første, Hr. Marius Hansens Vedkommende, da han muligvis spiller paa afdøde Lunds Bevilling, men hvis han ikke gør det, har han ingen Bevilling. Utvivlsomt have d'Hrr. Rohde, Lehmann, Rungsted og Reckendorff ingen Bevilling; thi de rejse i Henhold til en justitsministeriel Skrivelse af 30te December 1890. Den er kun paa nogle faa Linier, men den er alligevel saa godt stillet sammen, at jeg har maattet strege under med Blyant for at kunne opfatte, hvad Meningen er. Ved Hjælp af dette kunstige Middel er det lykkedes mig at udfinde, at den hjemler Folk Ret til at spille Komædie i Provinserne saaledes, at Politimesteren kan give Ret til en enkelt dramatisk Forestilling, naar den paa Grund af de udførendes *meget begrænsede Antal* kan betegnes som dramatisk Aftenunderholdning. Jeg ved ikke, hvilken kunstnerisk Garanti man faar ved, at de udførendes *Antal er meget begrænset*. Man skulde snarere antage, at det blev god Komædie, naar de have Lov til at være saa mange, som de vilde, men man har alligevel af mig ufattelige kunstneriske Hensyn truffet den Bestemmelse, at det skal være et meget begrænset Antal. Det kan altsaa Politimesteren give Tilladelse til, medens Amtet kan give Tilladelse til

„enkelte dramatiske Forestillinger mod Betaling“. Naar man kommer saa vidt, fra Politimesteren til Amtmanden, saa kan der altsaa gives Tilladelse til enkelte dramatiske Forestillinger, selv om de udførendes Antal ikke er meget begrænset, og paa Grundlag heraf rejse de sidstnævnte Selskaber omkring i Provinserne. Jeg skal nu blot tillade mig at tilføje det Haab, at hvis det ikke skulde lykkes os Forslagsstillere at faa vort Lovforslag ført uskadt gennem Rigsdagen og faa Regeringens Bifald dertil, at vi saa maatte naa saa vidt, at det bliver slaaet fast, at de, der faa Bevilling, herefterdags faa en personlig Bevilling til selv at spille og drive Teater, men at vi ikke skulle blive ved at opretholde den Tilstand, som virkelig er ganske urimelig, at man giver Folk en Bevilling, som de kunne gaa hen og sælge, hvis det er i Kjøbenhavn, for 80 eller 100,000 Kr. eller derover, og hvis det er Bevillinger i Provinserne, som de kunne bortleje og bortforpagte til andre, imod at de give dem en maanedlig Afgift.

Svendsen: Naar man betragter disse Lovforslag, som vi have haft til Behandling i Gaar og i Dag, skulde man tro, det her gjaldt om et meget stort Samfundsanliggende. Efter de Krav, der stilles til Befolkningen, maatte man antage, at der ydes noget virkelig samfundsnyttigt for disse Bevillinger. Det samme gælder om det her foreligende Lovforslag, der jo gaar ud paa at gøre Teaternæringen fri, og paa at udvide Retten til at benytte det dramatiske Arbejde her i Landet. De Forslag, vi havde for i Gaar, krævede ganske storartede Bevillinger til den dramatiske Kunsts Udvikling i Landet, ikke alene et Par Mill. Kr. til Bygningen af et nyt Teater, men ogsaa Lejlighed til at give 150 Mennesker pensionsberettiget Ansættelse. Man maa sige, at det er store Ofre bragte paa Kunstens Alter. Man skulde da tro, at der opnaædes noget betydeligt derved. Jeg ser i Motiverne til et af Lovforslagene, at den højtærede Minister skriver, at Skuespillerkunsten er i vort Land en Livsbetingelse for en national Scene, og at dens Trivsel har været af gennemgribende Betydning for det danske Aandsliv. Denne gennemgribende Betydning, som Skuespillerkunsten paa vor nationale Scene har haft paa vort Aandsliv, maa da altsaa have sat store og gode Frugter, idet Skuespillerne have tolket Digternes Tanker for det store Publikum. Vi hørte, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 13de Valgkreds (Meyer) i